

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 505/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 171/2019 z 28. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stážnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 171/2019 z 28. apríla 2020 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 Csp 56/2018 domáhal zaplatenia sumy 1 312,12 € s príslušenstvom proti žalovanej ██████████. (ďalej len „žalovaná“), z titulu bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ uplatnený nárok odvodzuje zo zmluvy o poskytnutí pôžičky, ktorú uzavrel s právnou predchodkyňou žalovanej – spoločnosťou ██████████ na základe ktorej mu boli poskytnuté peňažné prostriedky v sume 3 186,19 €, ktoré mal splatiť v 48 mesačných splátkach vo výške 111,20 € s termínom konečnej splatnosti 1/2017, ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 32 % s úrokovou sadzbou 32 % p. a. a celkovými nákladmi spotrebiteľa vo výške 2 151,41 €. Okresný súd rozsudkom z 10. augusta 2018 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, konštatujúc, že nezistil, že by predmetná zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, prípadne že by v nej absentovali zákonné náležitosti, čo by malo za následok, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 14 Co 180/2018 z 26. marca 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal sťažovateľa na zaplatenie trov odvolacieho konania. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom poukázal na skutočnosť, že odvolací súd uvádzal, že úrokové sadzby obdobných spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere boli vo výške 15,12 %, čo sa nezakladá na pravde, keďže podľa zverejnených priemerných úrokových sadzieb na webovom sídle Národnej banky Slovenskej republiky úroková miera úverov

poskytovaných pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti – nové obchody so splatnosťou od 1 do 5 rokov činila hodnotu 11,97 %. Odvolací súd teda porovnával dohodnutú výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru s nepresným údajom, čo malo podstatný vplyv na rozhodnutie súdu o tom, či dohodnutá odplata je v rozpore s dobrými mravmi alebo nie. Dohodnutý úrok predstavoval v konkrétnom prípade až 2,67-násobok priemeru bánk, čo sa podľa ustálenej rozhodovacej činnosti odvolacích súdov považuje za podstatné prekročenie odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľa odmietol.

4. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd postupoval arbitrárne, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a najmä skutkovo relevantné otázky, na ktoré sťažovateľ poukazoval v odvolacom konaní, ako aj v podanom dovolaní. Odvolací súd a taktiež aj dovolací súd porovnávali dohodnutú výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru s nesprávnym údajom, čo malo jednoznačne podstatný vplyv na rozhodnutie súdu o tom, či dohodnutá odplata je v rozpore s dobrými mravmi alebo nie, teda v konečnom dôsledku, či došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej súdnej praxe alebo nie.

5. Sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím nenaplnil nároky, ktoré sú kladené na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí. Podľa sťažovateľa je vylúčená ľubovôľa pri rozhodovaní a je povinnosťou súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany konania. K uvedenému však zo strany najvyššieho súdu nedošlo, pretože sa nezaoberal v dovolaní uvedenými argumentmi sťažovateľa a návrhmi na dokazovanie, ktoré mali význam pre rozhodnutie. Nezaobranie sa podstatnými argumentmi je podľa sťažovateľa nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu, a teda pokiaľ najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, z akých dôvodov považoval argumentáciu sťažovateľa za skutkovo i právne bezvýznamnú, tak postupoval nedôsledne a porušil tým základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], štátneho občana SR na súdnu ochranu podľa čl. 46
ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6
ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu
Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 171/2019 zo dňa 28.apríla 2020 bolo porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 171/2019 zo dňa
28.apríla 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania
v sume 144,06 EUR (slovom stoštyridsaťštyri eur a šesť eurocentov) za 2 úkony právnej
služby (príprava a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podanie sťažnosti
na Ústavný súd SR) na účet jeho právneho zástupcu, [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vedený
v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] s variabilným symbolom
[REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany
ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb
alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,
alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,
ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,
ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania
pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou
od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

13. Pri prieskume ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého

súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania (strany sporu) pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

14. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

15. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (II. ÚS 581/2017).

III.

Právne posúdenie ústavnej sťažnosti

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho

dovolanie ako neprípustné. Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení, že najvyšší súd jeho dovolanie odmietol svojvoľne, svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, pretože nedal jasnú a dostatočnú odpoveď na sťažovateľom uplatnenú relevantnú argumentáciu v dovolaní.

17. Sťažovateľ v dovolaní proti rozsudku krajského súdu uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), tvrdiac, že rozsudok krajského súdu závisel od vyriešenia právnej otázky *„prípustnosti vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu rozporu výšky úrokovej sadzby dohodnutej v spotrebiteľskej zmluve s dobrými mravmi“*, v ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, konkrétne od rozhodnutí sp. zn. 1 MCdo 1/2009 z 31. júla 2009 a sp. zn. 5 Cdo 26/2011 z 26. apríla 2012.

18. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

19. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu [§ 439 písm. a), b) a c) CSP]. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd však nie je viazaný dovolacím návrhom, t. j. petitom dovolania (§ 441 CSP).

20. V súlade s § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 447 písm. f) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

21. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by dovolateľ mal a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017).

22. Najvyšší súd sa pri posúdení prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným judikátom najvyššieho súdu tvoriacim súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe a rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý sa od tejto praxe podľa dovolateľa odchýlil. Pre záver najvyššieho súdu o tom, či je v konkrétnych okolnostiach veci dovolanie pre nesprávne právne posúdenie prípustné, je esenciálnou požiadavkou metodologický postup dovolacieho súdu, v rámci ktorého tento v kontexte ustálenej rozhodovacej praxe riešenia určitej právnej otázky a zodpovedajúceho skutkového vymedzenia za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (*ratio*; IV. ÚS 164/2020).

23. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky,

za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, môže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa len v prípade ústavnej neudržateľnosti takého vyriešenia. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

24. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd sa uplatneným dovolacím dôvodom zaoberal v potrebnom rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné námietky uvedené v dovolaní. Najvyšší súd viazaný dovolacím dôvodom [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] sa predovšetkým zamerl na podrobné skutkové vymedzenie oboch skorších rozhodnutí uvádzaných sťažovateľom, ako aj v nich vyjadrené právne pravidlá v otázke posúdenia výšky úrokovej sadzby dojednanej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru s cieľom posúdiť, či tieto sú uplatniteľné aj v prípade sťažovateľa. Ich dôsledným porovnaním s rozsudkom odvolacieho súdu napadnutým dovolaním dospel k jednoznačnému záveru, že tvrdenie sťažovateľa o odklonení sa od ustálenej praxe dovolacieho súdu je v danom prípade neopodstatnené.

25. Keďže najvyšší súd dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 447 písm. c) CSP, teda rozhodol spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok vyslovene umožňuje. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom uznesení náležite vysporiadal s otázkou prípustnosti dovolania sťažovateľa a dôvody,

pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol, zreteľne sformuloval. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na prístup k súdu či so zásadami spravodlivého procesu.

26. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie sťažovateľa z dôvodu jeho neprípustnosti, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v okolnostiach danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľovi sa nepodarilo preukázať také nedostatky v rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa.

27. Ústavný súd konštatuje, že nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdil sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu